

тѣхъ разпънати трима мжже. Двата отъ края бѣха само съ привързани крака и ржце за кръста, а срѣдниятъ съ пригвоздени. Нѣкаква сила го привличаше къмъ срѣдния мжжъ.

— Жребieto ми отреди мантията на Назорея!—извика нѣкой до него и, когато се обърна, видѣ четирима души, че си раздѣлятъ дрехитѣ на нѣкого. Единъ високъ, мургавъ войникъ взимаше една червена мантия. Той погледна къмъ разпънатия и въ този мигъ му се стори, че Той гледа къмъ него, слаба усмивка пролази по окървавеното лице и сѣкашъ му кимна съ глава. Азбетинъ разбра, че тѣзи дрехи сж Негови, разбра, че Този е великиятъ човѣкъ, Когото търсѣше, и страдание още по-голъмо се развихри въ душата му. Защо Го разпъватъ; нали е великъ човѣкъ? Сега Той нѣ може да дойде съ него и изцѣри дъщеря му, скжпата му Тайда!

Въ този мигъ страшенъ трусь разтърси земята. Отчаяни викове се разнесоха изъ падналата неочаквано тъмнина и всички се разбѣгаха. Само Азбетинъ не мръдна, и когато всичко утихна и тъмнината се прѣсна, погледна къмъ распънатия. Той бѣше съ клюмнала глава. Въ краката си видѣ червената мантия, изпусната въ уплахата отъ войника. „И който боленъ се

допре до дрехитѣ Му, оздравява“, бѣше му казалъ единъ.

Азбетинъ грабна мантията и се стурна назадъ. По цѣлия пжтъ до своя домъ, той притискаше мантията къмъ себе си и душата му се пълнѣше съ вѣра.

Когато пристигна въ своя домъ, Тайда още лежеше. Той влезе въ стаята и се взре въ изпитото ѝ лице.

— Тайда, ето ме?

Тя отвори широко очи и се загледа въ червената мантия. Въ поривъ на твърда вѣра Азбетинъ хвърли върху нея дрехата и затвори очи. Когато погледна пакъ, предъ него стоеше дъщеря му и му се усмихваше.

— Татко, нищо не ми е! Азъ съмъ здрава.

